

Но и тѣзи рѣшителни стѣпки не сж били тѣй убѣдителни за Американцитѣ за да ги извика на еднакви мѣрки. Партіята на умѣренитѣ още все ся надѣяла да свѣрши работата съ миръ и само горѣщитѣ глави, най-много распаленитѣ патриоти, мисляли иначе. За главатаръ имахъ Петрика Хенри, който на конвентъ въ Ричмондъ прѣдложилъ, щото колоніята бържѣ да стане на военна нога, и за тѣзи работа да повика комитетъ, на който да поръча да събере, да въоружи и да обучи добрѣ милиціята въ достатъчно количество. Умѣренитѣ ся развалнували да не би подобни насилственни мѣрки да подигнатъ срѣщу колоніитѣ всичкитѣ велико-британски народъ. Похвалнитѣ мисли на умѣренитѣ имали за свой изборъ не толкова миролюбиви основанія, колкото страхливостъта. Тѣ мислили че съпротивленіето е съвършено невъзможно. И наистина безъ войска, безъ генерали, безъ магазини, безъ пари, какъ става съпротивленіе? Въпросътъ не е въвъ войнственнитѣ огнь, който лесно може да ся възбуди, а въ матеріалнитѣ срѣдства за отбраната. Възможно е дѣйствително да ся хвърли чловѣкъ съ безумно юначество въ крайностъ, но ако грѣмоветѣ, които Америка ще навлече върху себе си іж погубіжтъ? На тѣзи забѣлѣжки Петрикъ Хенри отговорилъ тѣй:

„На хората е свойственно да ся прѣдаватъ на иллузи и на неиспълними надѣжди. Ній всякога сме готови да ся закриемъ очитѣ за да не видимъ неприятната правда и да ся прислушваме на гласътъ на надѣждата. Но прилична ли е такава роль на хора разсѣдителни, които стѣпватъ въвъ велика борба за свободата? Такива хора ли сме, ній, които нѣмжтъ очи да глѣдѣтъ и уши да слушжтъ туй, което направо ся отнася до тѣхното спасеніе? Колкото за мене, азъ искамъ да знаіж всичката истина, да знаіж най-лошитѣ страни на обстоятелствата и да ся приготвіж.